

NAJRANIJA PROŠLOST SVETVINČENTA I OKOLICE

Mr. sc. Klara BURŠIĆ-MATIJAŠIĆ
Arheološki muzej Istre
Pula, Carrarina 3

UDK 903/904 (497.5-2 Svetvinčenat)

Stručni rad

Primljeno 20. lipnja 1998.

U radu je na temelju arheoloških nalaza i pisanih izvora obrađena najstarija prošlost općine Svetvinčenat. Sedamnaest dokumentiranih nalazišta govori o prapovijesnom i antičkom vremenu ovog prostora.

Tragovi naseljavanja iz brončanog doba, tzv. gradine ili kašteljeri, nađeni su na lokalitetima Lakoršaga, Krnički vrh, Gradina kod Čabrunići, Tondolon, Peščine, a tumuli ili gromače, najučestaliji oblik pokapanja brončanog doba dokumentirani su u Škicinima, Solinama-Sohama kod Bijažići i Glavici južno od Sv. Petra. U okolici Svetvinčenta zabilježeno je više antičkih i kasnoantičkih lokaliteta s brojnim nalazima keramike, građevinskih elemenata, grobova i natpisa: Škicini, Turki, Markovica i Suhi dub. Kontinuitet naseljavanja i naseljenosti potvrđen je i na mjestima crkvenih objekata: Sv. Marija od tri kunfina, Sv. Petar.

Područje današnje općine Svetvinčenat nalazi se u središtu južnog dijela Istarskog poluotoka. To je blaga visoravan "...posred velikih hrastovih šuma, između teritorija Barbana, Gočana, Žminja, Dvigrada, Bala i Vodnjana..." (I. MILOVAN 1975., 5).

Vrlo zanimljiva struktura terena očituje se u plodnoj zaravni koja se prema istoku gubi u škrtom terenu punom udolina. Iako je to pretežno zaravnjeno područje, ipak uvjeti za prapovijesno naseljavanje nisu bili najbolji.

Geološki, to je područje nastalo u "srednjem vijeku" zemljinog stvaranja (u donjoj i gornjoj kredi, pred oko 140 milijuna godina), a čine ga tanko i debelo uslojeni vapnenci. Osim kamena, važnijih prirodnih zaliha nema, no valja spomenuti da se u smjeru sjever-jug, uz istočnu granicu općine, proteže područje s izdancima kremenog pijeska (saldame) (A. POLŠAK – D. ŠIKIĆ, 1969.). I novigradski biskup Tommasini, putujući Istrom 1650. godine, napominje da: "Na području Savičente ima rudnika zemlje iz koje se mogu izrađivati stakla..." (I. MILOVAN 1975., 19).

Prirodnih izvora vode ima vrlo malo, a pitka voda, kišnica sakupljala se i koristila u lokvama i drugim prirodnim sakupljalištima (G. F. TOMMASINI, 1837., 430: "*Qui é l'aria buonissima, ma é povero d'acque vive, servendosi solo de laghi, o cisterne.*").

Na ovom području nema vodotoka, nema pećina gdje bi se čovjek mogao skloniti, a nema ni mnogo uzvisina, gdje su mogle nastati gradine, jedan od glavnih vidova naselja u kovinskim razdobljima, brončanom i željeznom dobu Istre. Nekoliko prirodnih pećina, od kojih ovdje spominjemo pećinu kod sela Cukrići (L. V. BERTARELLI – E. BOEGAN, 1926., 437 – 438, r. br. 1576 – Grotta di Zuccari), na prvi pogled nema tragova naseljavanja (Izveštaj u pismohrani lokaliteta Arheološkog muzeja Istre u Puli). Isti autori zabilježili su na ovom području pećine pod brojevima 1575, 1577 i 1578, južno i jugoistočno od Svetvinčenta (Foiba Golubinca, Foiba Smocovizza i Foiba a SO di Bilići).

Neprovjereni podatak govori o spilji kod Svetvinčenta prema Smoljancima gdje su pronađene kosti i obrađeni kamen.

U antičko vrijeme dolazi do znakovitih promjena; život, koji se do tada utvrđivao na strateškim položajima, uzvisinama, spušta se u ravnicu. Političke, društvene i gospodarske prilike, ali i građevinske tehnike, olakšale su život u gradovima i na seoskim imanjima. Svetvinčentsko područje nalazilo se na samom sjevernom rubu granice Puljskog agera, a kako je najveća gustoća nalaza iz antičkog vremena uz zapadnu obalu Istre, ovdje su pronađeni brojčano nešto skromniji ostaci ruralnih objekata.

Svetvinčenat kao važno sjecište puteva, odigrao je značajnu ulogu u gospodarskom, kulturnom i vjerskom životu ove mikroregije. Najstariji tragovi u samom naselju ne sežu tako daleko u prošlost. Mi se ovom prilikom bavimo s tisuću i dvije tisuće godina starijim dokazima o naseljavanju ovog kraja, od poznatih prvih spomena Svetvinčenta kada "*... jedan dokument iz 965. spominje vlast porečkih biskupa nad Savičentom /3/*" (I. MILOVAN 1975., 5: /3/ M. Pavat, *La riforma tridentina del clero a Parenzo e Pola*).

Korištenjem izvora, kartografskih podataka, analizirajući materijal koji se čuva u Arheološkom muzeju Istre u Puli, a koji je sakupljen terenskim rekonosciranjima i istraživanjima, dobili smo sliku rasprostranjenosti lokaliteta iz najranije prošlosti Svetvinčenta i Svetvinčenštine.

Za ovo područje postoji relativno malo podataka. Na karti pravopijesnih lokaliteta s početka ovog stoljeća poznatog tršćanskog istraživača Carla Marchesettija, upravo zapanjuje bjelina oko Svetvinčenta. Jedine

poznate točke su gradina **Terli**, između Orihi i Skitače (ili **Krnički vrh** između Orihi i Skitače), **Rogatica** i **Gradina Gočan** (C. MARCHESETTI 1903., 113). No, sva tri lokaliteta na samom su rubu naše općine i ulaze u teritorij općine Barban.

Jedan od glavnih izvora podataka o lokalitetima topografska su istraživanja. Rezultati dobiveni sustavnim obilaskom terena služe kao temelj za daljnja istraživanja.

Svaki boravak na terenu potvrđuje većinu starih, a donosi i nove podatke. Slučajnim nalazom grobnog tumula kod **Škicini**, u blizini je otkrivena i gradina. U svibnju 1989. godine, prilikom rekonstrukcije električne mreže, oštećen je grobni tumul iz brončanog doba. Ostaci pokojnika nalazili su se u sanduku od kamenih ploča orijentacije istok-zapad. Pored ljudskih kostiju izdvojeno je nekoliko ulomaka keramike i jantarne perle. Ovaj, i drugi nedevastirani tumuli u blizini možda pripadaju populaciji koja je živjela u obližnjem gradinskom naselju pored lokve Lakoršaga.

Lakoršaga se nalazi na koti 222 (TK 1:25000, 1997.) ili 214 (TK 1:50000), u blizini ceste Škicini – Klarići. Uzvišenje je jezičastog oblika s terasama u smjeru jugozapada. U zemljanim nasipima naslućuju se gradinski bedemi. Na prostranom gornjem platou nalazi se manja skupina kamenja koja može skrivati materijalne dokaze o životu čovjeka na ovoj uzvisini, ali može značiti i samo nakupinu kamenja nastalu čišćenjem terena prilikom obrade zemljišta. Teren je 1989. godine, kada smo ga pregledali, bio lako prohodan zbog požara, a nekoliko ulomaka prapovijesne keramike pronašli smo u zemlji izbačenoj kopanjem za vojne instalacije. Nekoliko ulomaka brončanodobne keramike (Invent. br. P/24506 – 24508: sl. 2, 22) sakupljeno je već 1961. godine kada je lokalitet prvi put zabilježen.

Okolica sela Škicini poznata je po nalazima iz rimskog i kasnoantičkog vremena. Na mjestu znakovitog naziva **Kažali**, pored sitnih ulomaka antičke keramike i građevinskog kamena, tu su vidljivi i ostaci gospodarskog objekta s tijeskovima za preradu maslina ili grožđa (R. MATIJAŠIĆ 1988., 54). Na tom mjestu nastavilo se živjeti i pokapati i u V. st. Godine 1960. pronađen je i istražen kasnoantički zidani grob pod tumulom s bogatim priložima: keramičkim posudama, staklenom čašom i brončanim predmetima (B. MARUŠIĆ 1973., 63).

Brojni podaci, sačuvani u izvještajima i kartotekama Arheološkog muzeja Istre u Puli, vrlo su korisni elementi za istraživanja, a mnogi podaci koji su ostali zapisani često su od neprocjenjive vrijednosti, jer mjesta nalaza

nije više moguće kartirati, a poneka su čak potpuno nestala. Takvih slučajeva ima više. Jedan od njih je i podatak o "... grobu od škriolja s kostima ..." između Režanci i stanice Čabrunići, tj. kod sela Boškari (B. BAČIĆ – Š. MLAKAR, Izvještaj u pismohrani Arheološkog muzeja Istre u Puli, br. 167, od 27. siječnja 1955. godine).

Obrnuto, pak, kod primjera **Komunski** kod Svetvinčenta sačuvano je više ulomaka prapovijesne keramike, no pisanih podataka o lokalitetu nema (P/17203 – 17226: sl. 2, 1 – 17), tako da o mjestu i okolnostima nalaza možemo samo nagađati.

Prilikom kopanja kanala za infrastrukturu na potezu Svetvinčenat – Foli, u blizini kapele u **Bričancima** pronađeno je nešto kostiju i keramičkih ulomaka.¹

Skupovi s regionalnim temama, često su prilika da se iznesu podaci o lokalitetima i materijalu koji je sakupljen i uredno pospremljen u spremištima Muzeja.

Godine 1950., prilikom reambulacije terena, kustosi Arheološkog muzeja Istre u Puli Boris Bačić i Štefan Mlakar, na uzvisini sjeverno od Bjažići, na koti 258, zabilježili su prapovijesne grobne tumule. U narodu brežuljak nosi ime **Sohe**, dok je na kartama označen s nazivom **Soline**. Vrh, na kojem se nalazi geodetska točka, okružen je suhozidom unutar kojeg se nalaze dvije gromače. Više gromača proteže se prema istoku u pravcu Štokovci. Izvršeno je nekoliko pokusnih sonda u kojima je zabilježen kulturni sloj, sastav terena i nekoliko ulomaka prapovijesne keramike. Ipak probijene gromače nisu pokazale grobne konstrukcije kakve su se očekivale s obzirom na karakter nalazišta (B. BAČIĆ, Izvještaj br. 147 od 10. i 11. listopada 1950. godine).

U vrtači koja se nalazi sa zapadne strane brežuljka zamijećena je zemlja tamnije crvene boje, a tu je izdvojeno i nekoliko ulomaka prapovijesne keramike vrlo loše fakture (B. BAČIĆ, Izvještaj br. 147 od 10. i 11. listopada 1950. i K. BURŠIĆ-MATIJAŠIĆ, Izvještaj u pismohrani Arheološkog muzeja Istre u Puli, br. 312 od 7. travnja 1997.).

Pisanih izvora, dokumenata, kronika koji bilježe prapovijesne i antičke lokalitete ovog kraja ima malo, no ipak valja spomenuti nekoliko lokaliteta koje spominje Ivan Milovan u knjizi *Savičenta jučer danas* iz 1975., gdje je ujedinio sva dotadašnja saznanja o prapovijesti i povijesti Svetvinčenta.

1 Usmeni podatak Jolande Bilić 8. svibnja 1997. godine.

Tako citiramo: "*Jugozapadno od sela Čabrunići, na povišenom mjestu koje se danas zove **Gradina**, postoje ostaci zidina nekog starog grada.*" (I. MILOVAN 1975., 6).

Uzvišenje na koti 216 vrlo je teško prepoznatljivo. Izrazito okrugli središnji platò okružen je prostranom terasom koja je omeđena zidovima. Zidovi koji su vidljivi samo na nekim mjestima, izgrađeni su od velikih kamenih blokova u tehnici suhozida. Sa istočne strane lokaliteta, među gustom makijom, nalazi se 7-8 grobnih raka omeđenih tankim vapnenačkim pločama. U zemlji je pronađeno nekoliko ulomaka prapovijesne keramike vrlo loše kvalitete. Elementi zabilježeni na ovom lokalitetu ukazivali bi možda na ostatke naselja iz srednjeg brončanog doba.

Po pisanju Milovana, u blizini ovog lokaliteta Gradina, na mjestu **Vrhi**, mogu se naći ulomci opeke tj. keramike (I. MILOVAN, 1975., 6).

Vrlo je vrijedna Milovanova zabilješka o pronalasku kamene žare s kostima djeteta i novcem na mjestu **Biškupovica** (I. MILOVAN 1975., 6). Nažalost, osim približne godine nalaza, oko 1970., ovo je jedini postojeći podatak. Ne možemo ništa govoriti o karakteru nalaza, već samo da se najvjerojatnije radilo o antičkom grobu.

Desetak godina kasnije, 1981. godine, kod željezničke stanice Čabrunići pronađen je još jedan antički žarni grob. Ovaj slučajni nalaz sačinjavalo je šest balzamarija, čavala i **uljanica**, datiranih u I. st. (R. MATIJAŠIĆ 1988., 54).

Jugozapadno od Čabrunići, a sjeveroistočno od zaselka **Turki**, prostor je gdje se nekad nalazio ruralni antički objekt gdje se odvijao život, uobičajenim ritmom karakterističnim za rimsko vrijeme. Iz postojećih, vidljivih ostataka, naselje je živjelo u najmanje dvije faze, a s obzirom na nalaze grobova, u blizini se nalazilo i mjesto pokopa (R. MATIJAŠIĆ, 1988., 54).

Kako smo vidjeli, okolica je Čabrunića po arheološkim nalazima iz antičkog vremena nešto bogatija od ostalog dijela Svetvinčenštine. Već sredinom 17. st. biskup Tommasini bilježi da se "*... Kod sela Čabrunići naišlo na ostatke starih građevina i na pokoju staru medalju.*" (I. MILOVAN 1975., 19).

Istra je padom Nezakcija, glavnog grada Histra, 177. godine pr. Kr. ušla u povijesne tokove Rimske države. Više materijalnih dokaza govori o romanizaciji južnog dijela Istre, pa tako i Svetvinčenštine. Nisu rijetki nalazi keramike, građevinskih elemenata, grobova, natpisa, iz širokog raspona

vremena od II. stoljeća pr. Kr. do IV./V. st. kada se počinju i u Istri osjećati velike promjene barbarskih migracija.

Vrijedan "vodič" kroz prostore južne i zapadne Istre u rimsko vrijeme jest knjiga Roberta Matijašića *Ageri antičkih kolonija Pola i Parentium* iz 1988. godine. Matijašić je sačinio popis svih poznatih antičkih lokaliteta. U okolici Svetvinčenta zabilježeno je 5 lokaliteta: **Škicini**, **Sv. Petar**, **Turki**, **Sv. Marija od tri kunfina** i **Markovica** kod Režanci (R. MATIJAŠIĆ, 1988., 54 – 55).

Danas, na sjevernoj granici nekadašnjeg Puljskog agera, nalazi ulomaka keramike i crijepova, ukazuju na postojanje ostataka ruralnih objekata. Vrlo često dolazi do jake degradacije terena, čak i na mjestima gdje se život ugasio i nije došlo do nadogradnja i preinaka. Kod takvih slučajeva ubikacija objekata ili samo lokaliteta vrši se samo na temelju škrtnih ostataka pronađenih među travom i raslinjem ili među gromačama kamenja.

Ima slučajeva i kad samo dominantna pozicija, položaj na glavnim prometnicama može upućivati na mjesto s arheološkim ostacima.

Jedan je od takvih primjera uzvisina **Suhi dub** istočno od Pajkovići (B. BAČIĆ, Izvještaj br. 82 od 3. rujna 1950.). Na najvišoj visoravni ima više gromača, okruglog i izduženog oblika, od kojih neke slijede parcelaciju terena. Primjećuju se ostaci dvaju manjih četvrtastih objekata, a pronađeno je i nekoliko ulomaka antičke keramike. Sve upućuje na to da se na ovom mjestu s važnom strateškom funkcijom i u antičko vrijeme nalazila postaja uz komunikaciju (K. BURŠIĆ-MATIJAŠIĆ, Izvještaj 312 od 7. travnja 1997.).

Kontinuitet naseljavanja i naseljenosti vrlo se često može pratiti na položajima crkvenih objekata.

Jedan je od takvih lokalitet **Markovica**, južno od Režanci, gdje se u blizini današnje crkve Sv. Germana nalaze gromače s ostacima dijelova rimskih zidova sa žbukom. Nalazište je djelomično uništeno radi korištenja građevinskog materijala (R. MATIJAŠIĆ 1988., 55), a u okolnim suhozidovima moguće je pronaći ulomke rimske keramike (sl. 2, 21) (K. BURŠIĆ-MATIJAŠIĆ, Izvještaj br. 312 od 7. travnja 1997.). Za ovaj položaj Ivan Milovan piše da "... su na više mjesta u okolici nađeni i stari grobovi." (I. MILOVAN 1975., 6).

Sv. Magdalena ili **Sv. Marija** "od tri kunfina" također je lokalitet gdje se u okolici crkve, u suhozidima i kamenim gromačama mogu pronaći ulomci antičke keramike (R. MATIJAŠIĆ 1988., 54).

Granice koje često olakšavaju snalaženje kako na kartama tako i na terenu, u više slučajeva vrlo neprirodno odvajaju područja. Ovom prilikom trebamo spomenuti lokalitete koji se formalno nalaze izvan granice općine Svetvinčenat.

Nezaobilazan su prapovijesni lokalitet **Tondolon** ili **Sv. Petar** kod Čabrunići (B. BAČIĆ, Izvještaj br. 91 od 20. ožujka 1951. i Izvještaj br. 788 od 29. srpnja 1974. godine), kao i kompleksni lokalitet **Gradina Gočan** (kota 374), sa prapovijesnim, antičkim i ostacima srednjovjekovnog kaštela. U njegovoj je blizini lokalitet **Rogatice** (348 m) (C. MARCHESETTI, 1903., 130; B. LONZA, 1977., 61; U. DUSATTI, 1907., 47), a nešto južnije već spomenuta gradina **Krnički vrh kod Trlji**, između Orihi i Skitače.

Tondolon po svemu sudeći pripada području općine Bale, a **Gočan, Rogatice i Krnički vrh kod Trlji** Barbanskoj strani.

Velik trud u sakupljanju terenskih podataka uložili su kustosi Arheološkog muzeja Istre u Puli, oni sadašnji, a u najvećoj mjeri oni kojih više nema. Bez stručnog rada svih njih danas ne bismo imali sliku arheoloških nalaza ovog područja.

Neminovno je da se podaci iz dana u dan mijenjaju, a naš je samo doprinos poznavanju ovog područja na kraju drugog tisućljeća ili na pragu 21. stoljeća.²

BIBLIOGRAFIJA

L. V. BERTARELLI – E. BOEGAN 1926, *Duemila grotte: Touring Club Italiano: quarant'anni di esplorazione nella Venezia Giulia*, Milano.

U. DUSATTI 1907, *Catalogo del Museo Civico di Pola e alcune notizie storiche di Pola romana*, Pola.

B. LONZA 1977, *Appunti sui castellieri dell'Istria e della provincia di Trieste*, Trieste.

B. MARUŠIĆ 1973., *Novi nalazi kasnoantičkih kosturnih grobova u južnoj Istri i na otoku Cresu*, *Histria archaeologica*, IV, sv. 1, 61 – 72.

² Ovom prilikom upućujemo zahvalnost domaćinima i svima koji su nam na bilo koji način pomogli pri izradi ovog priloga: kolegici dr. sc. Kristini Mihovilić s kojom smo obilazili teren, Miroslavu Pajkoviću iz Pajkovići, Jolandi i Mirku Bilić, gospodinu Buršiću iz Peresiji i Mihi Milovanu iz Čabrunići. Posebna hvala kolegici Tatjani Bradara koja je nacrtala ulomke keramike.

R. MATIJAŠIĆ 1988., *Ageri antičkih kolonija Pola i Parentium i njihova naseljenost od I. do III. stoljeća*, Latina et Graeca, Knjiga VI, Zagreb.

C. MARCHESETTI 1903, *I Castellieri preistorici di Trieste e della Regione Giulia*, Trieste 1981.

I. MILOVAN 1975., *Savičenta jučer danas*, 1 – 76.

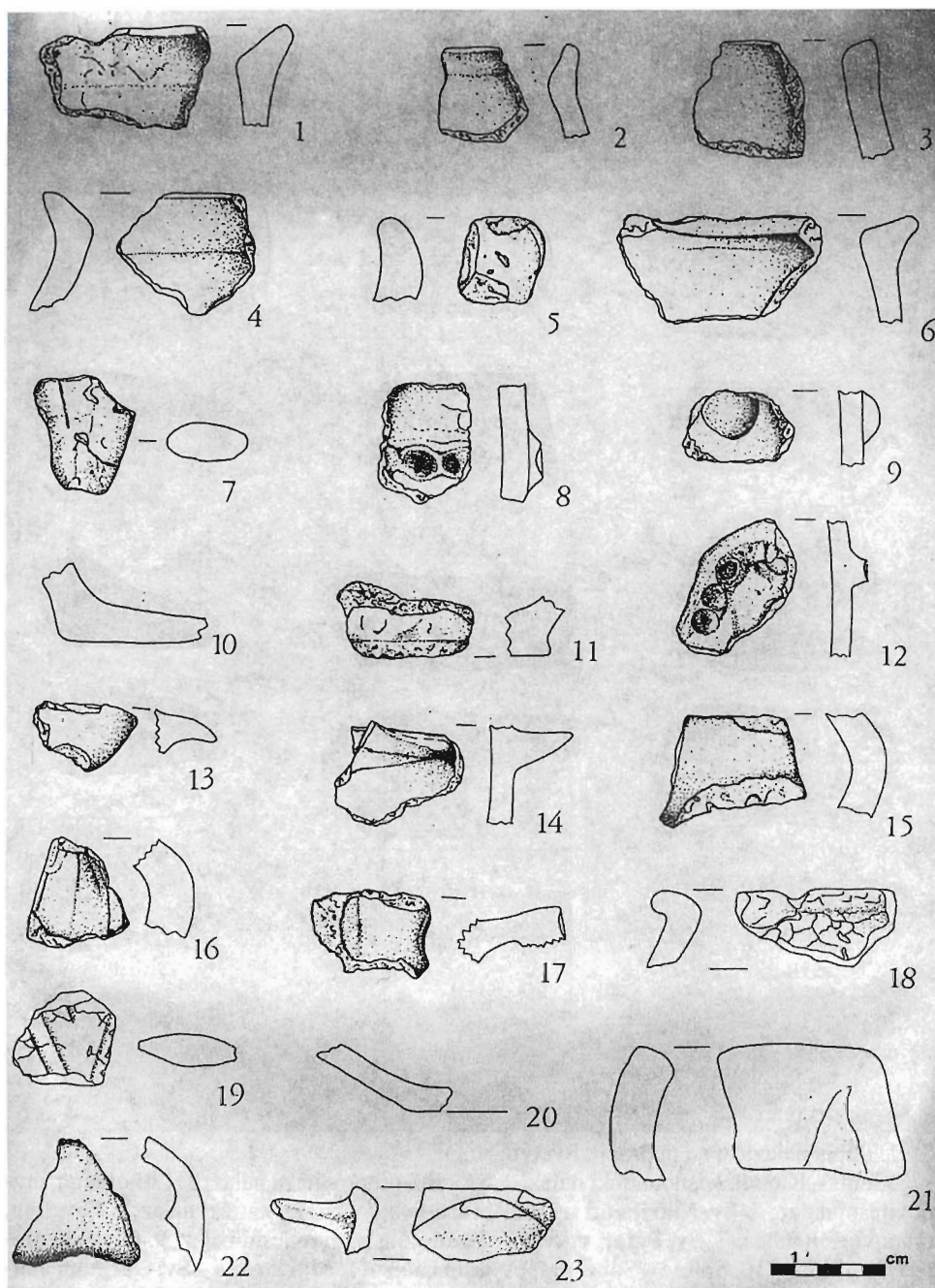
A. POLŠAK – D. ŠIKIĆ 1969., *Osnovna geološka karta SFRJ, Rovinj, M 1:100 000*.

G. F. TOMMASINI 1837, *De'Commentarj storici-geografici della provincia dell'Istria*, Archeografo Triestino, vol. IV, Trieste.

Sl. 1. Popis nalazišta na području Svetvinčenta:

1. Škicini – Kažali, kasnoantički nalaz; 2. Škicini, prapovijesni nalaz; 3. Lakoršaga, prapovijesni nalaz; 4. Sv. Marija od tri kunfina, crkva; 5. Turki, antički nalaz; 6. Gradina, prapovijesni nalaz; 7. Sv. Petar, crkva; 8. Tondolon, prapovijesni nalaz; 9. Glavica, prapovijesni nalaz; 10. Soline – Sohe, prapovijesni nalaz; 11. Markovica – Sv. German, antički i srednjovjekovni nalaz; 12. Krnički vrh, prapovijesni nalaz; 13. Sui dub, antički nalaz; 14. Rogatice, prapovijesni nalaz; 15. Stari Gočan, kompleksni lokalitet; 16. Bričanci, slučajni nalaz; 17. Peščine, prapovijesni nalaz.

Sl. 2. Keramički ulomci: 1 – 17: prapovijesna keramika – Komunski kod Svetvinčenta; 18 – 20, 23: prapovijesna keramika – Krnički vrh kod Trlji; 21: antička keramika – Markovica kod Režanci; 22: prapovijesna keramika – Gradina kod Škicini.

S U M M A R Y

THE EARLIEST PAST OF SVETVINČENAT AND ITS SURROUNDINGS

The paper deals with the oldest history of Svetvinčena and its territory on the basis of archaeological finds, written sources and cartographic data. There is a relatively limited amount of information on this area, and – as archaeological excavations were never made here – the facts here presented were obtained mainly by surveying the territory.

The oldest traces of human presence date to the Bronze Age, during the 2nd millennium B. C., when people lived in fortified settlements on hill-tops, in so-called *castellieri* (*gradine*): Lakoršaga, Krnički vrh between Orihi and Skitača, Gradina near Čabrunići, Tondolon, Pešćine. The usual form of burial was under tumuli, which are documented in Škicini, Soline – Sohe near Bjažići, Glavica south of Sv. Peter. Burial inside the settlement, such as in the case of Gradina near Čabrunići, illustrates the burial customs in Middle Bronze Age.

During Roman rule in Istria, the area of Svetvinčena was on the northern border of the territory of the colony of Pola. Finds of pottery, building elements, tombs and inscriptions are not rare, and they date from the period between the 2nd century B. C. to the 4th–5th century A. D., when the first changes owing to barbaric migrations were starting to be felt in Istria as well. A number of roman and late roman sites are known in the surroundings of Svetvinčena: Škicini, Turki, Markovica and Suhi Dub. The continuity of settlement and population is best confirmed in sites with church buildings: St. Mary "of the three borders" (Sv. Marija od tri kunfina), and St. Peter.

R I A S S U N T O

IL PIÙ REMOTO PASSATO DI SANVINCENTI E DEL SUO CIRCONDARIO

Nel presente lavoro viene elaborata la più remota storia di Sanvincenti e del Sanvincentino sulla base di reperti archeologici, fonti scritte e dati cartografici. Esistono relativamente pochi dati legati a questo territorio, per cui, a causa di

mancanza di significative ricerche, la maggior parte delle informazioni è stata acquisita mediante ricognizioni del terreno.

Le prime tracce di insediamenti umani risalgono all'età di bronzo, quando, durante il secondo secolo avanti Cristo, le forme di abitazione rappresentano gli insediamenti fortificati situati sulle alture, i cosiddetti castellieri, quali: Lakoršaga, Krnički Vrh fra Orihi e Skitača, Gradina presso Čabrunići, Tondolon, Peščine. La più ricorrente forma di sepoltura praticata all'età di bronzo, erano i tumuli o cumuli, accertati a Škicini, nelle Saline – Sohe nei pressi di Bijazići e Glavica a sud di Sv. Petar. La sepoltura dentro le mura dell'abitato cittadino, qual'è il caso presso Gradina nelle vicinanze di Čabrunići, indica che si tratta della media età di bronzo.

Durante il dominio dei Romani il territorio di Sanvincenti costituiva il confine settentrionale dell'agro polese. Non sono rari reperti di ceramica, materiali di costruzione edile, tombe ed epigrafi risalenti all'ampio arco di tempo che va dal secondo secolo avanti Cristo al 4. – 5. secolo dopo Cristo, quando avvengono grandi mutamenti causati da migrazioni barbariche. Nel circondario di Sanvincenti sono state identificate molte località di epoca antica e tardoantica: Škicini, Turki, Markovica e Suhi Dub. L'ininterrotta esistenza di insediamenti umani nella zona è possibile accertare anche nelle località sorte nei pressi di chiese e monasteri: Sv. Marija od tri kunfina, Sv. Petar.